

РЕШЕНИЕ

№ 118

гр. Благоевград, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Атанас Иванов

при участието на секретаря Лилия Мл. Дренкарска
като разгледа докладваното от Атанас Иванов Гражданско дело № 20231210102035 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба от С. А. А., ЕГН ***** против П. С. С..

Навежда се в молбата, че на 03.08.2023 г. в 16,42 часа във фейсбук профила си, на следния линк: ***** , ответника е направил публикация със заглавие „Отново енергийна афера в #Община Симитли!“.

Твърди се, че в цитираната по-горе публикация, която станала известна на ищеца и прочел в същия ден на публикуването ѝ, ответника е изложил следните неверни твърдения: „В амбициите на бъдещият енергиен картел в лицето на С. А. и неговият баща — кмета А., освен фотоволтаиците, които притежават чрез фирми на поставени лица, общински и държавни, които смятат да изградят и след това да присвоят в готов и работещ вид. Те имат амбицията да станат и собственици на незаконния МВЕЦ Баба Цвета, като използват Община Симитли и Общински Съвет, за да прекарат наново строителната документация на вече построените и квалифицирани като НЕЗАКОННИ от РДНСК и ненужни от Министерство на енергетиката съоръжения.

Навежда се, че целта е отново чрез поставени лица да станат съсобственици в конкретния ВЕЦ. Твърди се, че той е квалифициран като незаконен и спрян, като от РДНСК са отменили разрешение за строеж на напорен водопровод поради липса на отстъпено право на строеж за изграждане на съоръжение в речните корита. Твърди се, че заповедта е потвърдена от окончателно решение на Върховен Административен Съд.

Навежда се, че горепосочената публикация влияе изключително негативно върху общественото мнение за мен, като очевидната цел на авторът ѝ е да компрометира работата

на ищеца като народен представител, избран от избирателите на област Благоевград. Твърди се, че статията е разпространена от ответника, чрез неговия профил във фейсбук и по този начин е станала известна на неограничен брой лица, ползващи интернет пространството. Публикацията дала повод за голям обществен коментар, като е засегнат е дългогодишния граден от ищеца имидж и добро име, с което се ползва сред обществото.

Навежда се, че отразеното в публикацията, че е участвал ищеца в „бъдещия енергиен картел“ с неговия баща Ап. А., който към настоящия момент е кмет на Община Симитли, е една откровена лъжа. Твърди се от ищеца, че не притежава каквито и да е било дялове от „фотоволтаици“, както се твърди в публикацията на ответника, както е невярно и твърдението, че ги притежава, чрез „фирми на поставени лица“, общински и държавни, които смята да изгради и след това да „присвоим“ в готов и работещ вид. Оспорва се и отразеното в публикацията, че е имал ищеца амбицията да стане собственик на незаконния МВЕЦ Баба Цвета, като използва Община Симитли и Общински Съвет, за да прекара наново строителната документация на вече построените и квалифицирани като „НЕЗАКОННИ от РДНСК и Ненужни от Министерство на енергетиката съоръжения“.

Поддържа се, че в публикацията ответника прави едно невярно и не отговарящо на действителността внушение, че „Целта е отново чрез поставени лица да станат съсобственици в конкретния ВЕЦ! Освен това той е квалифициран като незаконен и спрял като от РДНСКО са отменили разрешение за строеж на напорен водопровод поради липса на отстъпено право на строеж за изграждане на съоръжение в речните корита. Заповедта е потвърдена от окончателно решение на Върховен Административен Съд.“ Ищецът навежда, че това твърдение, освен че е невярно, е и изключително подвеждащо, манипулиращо и zlepоставящо, без да е подкрепено с каквито и да е доказателства. Отново, очевидната цел е да бъде представен пред обществото като човек, който безскрупулно присвоява чужда собственост, ползвайки се от служебното си положение.

Твърди се, че в процесната публикация ответника не представя каквито и да е доказателства за неверните си твърдения, а това се прави единствено с цел да се опетни градения от ищеца имидж и добро име, с които се ползва сред обществото. Поддържа се, че не случайно, в статията не се посочва, кои са тези „фирми“ и кои са тези поставени лица, чрез които ищеца и баща му са собственици на фотоволтаици, нито се представят доказателства, че чрез поставени лица са искали да станат собственици на „незаконния МВЕЦ Баба Цвета“.

Навежда се, че в резултат на така изнесени неверни факти, ищеца претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се причинени душевни болки и страдания. Твърди се, че публикацията засегнала дълбоко ищеца, още повече, че към момента е народен представител от 1 -ви МИР - Благоевград. Твърди се, че след като прочел неверните факти, отразени в процесната публикация, се променил целият му досегашен начин на живот. Поддържа се от ищеца, че самия той е човек с висок морал и винаги е спазвал действащото българско законодателство. Изпитвал изключително притеснение и за това, как ще бъдат възприети посочените публикации от близки на ищеца, колеги и познати, от избирателите

му и от обществото като цяло. Твърди се, че дълбоко е нахърнен имиджа на ищеца на човек, известен в обществото, като добросъвестен гражданин. Неверните твърдения в статията засегнали градения от ищеца имидж като народен представител, което му причинило допълнителен емоционален стрес и притеснения.

Поддържа се, че в чл. 39 - 41 от Конституцията на РБ и чл. 10 ЕКЗПЧОС е прогласено правото на всеки да изразява и разпространява мнение и да търси, получава и разпространява информация. В неговия обseg се включва свободата на всеки да отстоява своето мнение и да получава, съобщава и предава мнения, идеи или информация, независимо от начина на изразяване. Това право обаче не е абсолютно - основания за ограничаването му се съдържат в разпоредбите на чл. 39, чл. 40 и чл. 41 КРБ, които не позволяват то да бъде използвано за нахърняване и засягане на изрично изброените права и интереси, както и в нормата на чл. 57, ал. 2 КРБ, която не допуска злоупотреба с права, както и упражняването им, ако нахърняват права или законни интереси на друго, като в обхвата на последните попадат присъщите на човешката личност чест, достойнство, добро име, които се нахърняват при умишлено унижаване на достойнството на някого чрез неприлично отнасяне с него (обида) или при изнасянето на клеветнически твърдения (съзнателно разгласяване на неистински позорни обстоятелства за дадено лице или приписване на престъпление другиму). Както приема и Конституционният съд чрез тълкуване на конституционните текстове, възможността да се осъществи намеса в правото свободно да се изразява мнение, когато то се използва за нахърняване на правата и доброто име на друго, е най-голяма (Р. № 7/96г. по к. д. № 1/96г.). В този смисъл възможността свободно да се изразява мнение се разпростира до пределите, след които се засягат други конституционно защитени права.

С оглед на изложеното до настоящия момент се прави довод, че са налице основанията за ангажиране на деликтната отговорност на ответника, който чрез процесната публикация е довел до знанието на неограничен кръг от хора неверни и непроверени твърдения, позорящи доброто име и авторитет на ищеца, в резултат на което претърпя сочените неимуществени вреди. Последните, които продължава да търпи и понастоящем, се изразяват в преживените от ищеца душевни болки и страдания, стрес, притеснение, водещи до нахърняване на лични права и законни интереси, чест, достойнство, добро име и обществен престиж.

Твърди се, че посочените неимуществени вреди са пряка и непосредствена последица и са в причинно-следствена връзка от деянието - направената публикация във фейсбук страницата на ответника. В настоящата хипотеза ответника без да представя каквито и да е доказателства относно истинността на публикуваната информация, неправомерно е разпространил до неограничен кръг от хора твърдения, засягащи авторитета на ищеца. Нещо повече — изнесените факти са с голяма степен на укоримост в обществения живот, като тази укоримост е много по-интензивна, когато адресат на твърденията в процесната публикация изпълнява функцията на народен представител.

Поддържа се, че неимуществените вреди имат по-голямо значение от имуществените

и за това същите се оценяват по-високо. Обезщетението за неимуществени вреди има за цел да репарира в относително пълен обем психическите и емоционални състояния - болки и страдания, дискомфорт, както и другите нематериални последици, възникнали вследствие поведението на ответниците. Посоченото обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, на базата извършеното непозволено увреждане и причинените от него вреди. Счита ищеца, че същите определени в претендирания размер от 4 900, са адекватни да обезщетят причинените му от страна на ответниците неимуществени вреди, в резултат от непозволено засягане на лични права и законни интереси на ищеца, чест, достойнство, добро име и обществен престиж. С така претендирания от ищеца размер на обезщетение за причинените му от страна на ответниците неимуществени вреди за сумата от 4 900, не е възможно пълно и еквивалентно обезщетяване, но с присъждането им ще получи макар и минимално лично удовлетворение за неправомерните действия на ответника спрямо личността на ищеца.

Прави се пред съда искане, да се осъди ответника да заплати сумата в размер на 4 900 лв. (четири хиляди и деветстотин лева), представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от публикация на 03.08.2023 г. в 16,42 часа във фейсбук профила на ответника:*****, със заглавие „**Отново енергийна афера в #Община Симитли!**“, които неимуществени вреди се изразяват в претърпени от ищеца душевни болки и страдания, стрес, притеснение, нахърняване на моите лични права и законни интереси, чест, достойнство, добро име и обществен имидж, ведно със законната лихва от датата на деянието - 03.08.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, както и претендира сторените по делото разноски.

Ответникът, в срока за подаване на отговор на исковата молба, е подал такъв, в който оспорва предявения иск.

Ответникът оспорва предявения иск по основание и по размер. Намира го за неоснователен и недоказан. Поддържа се от ответника, че не е автор на твърдяното от ищеца поведение. Независимо, че не е отправял процесиите изявления, в случай, че такива са действително излъчени в интернет - пространството, като допълнителен довод срещу иска, не смята, че те носят признаците на деликт и ищецът е бил засегнат в тези фактически параметри на „душевни болки и страдания“, които описва в обстоятелствената част на исковата молба.

Навежда се, че поднесената като извлечение от фейсбук информация няма естество, при което да приписва на ищеца /и посоченото от него друго лице с близка помежду им родствена връзка/ такова фактическо поведение, което да е позорящо или престъпно. Изразена е оценка на ситуация от страна на евентуалния автор. Самите внушения от исковата молба, които ищецът си представя, че са цели на публикацията, са ирелевантни и не носят връзка с елементи от спорния предмет на това производство. Сочи се, че основните въпроси в настоящия процес са: - Налице ли е излъчена невярна фактическа /не оценъчна по съдържанието си/ информация, съответно има ли осъществено деяние, което да носи признаци на непозволено увреждане? Това на свой ред предполага първоначална оценка на

информацията и годността и да бъде приета като основа на деликтно поведение; - При положителен отговор на горния въпрос следва да бъде установен и автор на вредоносно поведение; - Налице ли са вреди, какъв е техният характер, съответно техните последици и засягане на адресата на непозволеното увреждане?

Навежда се, че вредите, които твърди ищецът, са описани най-общо без очертана връзка с време, място и начин на възникване и протичане. Ищецът визира „голям обществен коментар“, но не излага в кои обществени нива се е разризал той, нито в каква посока се е развил. Същата позиция може да бъде отнесена и към липсата на описание как евентуално е бил засегнат имиджът на ищеца.

Ответникът не възразява по приемане на приложения към исковата молба констативен протокол. Изразява несъгласие и оспорва тази част от съдържанието му, в която пише, че това е публикация от П. С.. Сочи се, че извън съмнение е, че нито е правил изявления, нито е извършвал действия пред помощник-нотариуса, съставил констативния протокол, следователно последният не би могъл да се приеме като доказателство, респективно няма доказателствена сила относно авторството на процесната публикация, по аргумент на чл. 179, ал. 1 от ГПК. сочи се, че ако такава въобще е била излъчена в интернет пространството, то това не е станало в резултат на поведение на ответника, каквото твърди ищецът при свързването ѝ с името на ответника. Оспорва приложената разпечатка от фейсбук-страница по отношение на соченото в нея авторство. Твърди се от ответника, че не е набирал и публикувал такова изявление.

Твърди се от ответника, че на 03.08.2023 г. през целия работен ден, включително между 16 и 17 часа, когато се сочи, че е бил публикуван материала във фейсбук страницата, бил заедно с негови служители в село Брест в офис в базата на собственото му дружество „АГРО-БЕЛ 2001 ЕООД“, като провежда непрекъснато срещи с десетки собственици на земите, които обработвали и участвал и следял за правилното протичане на процеса по раздаване на годишните им ренти. Твърди се, че нито разполагал с подходящо устройство, нито пък с време за съставяне и публикуване на процесната публикация.

В съдебно заседание, ищецът не се явява лично, взема становище по иска чрез процесуален представител.

Ответникът делегира процесуален представител, изразява становище по иска.

Съдът, като прецени доводите на страните и представените по делото доказателства съобразно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото не се спори, че на 03.08.2023 г. в 16,42 часа във фейсбук профила на ответника, на следния линк: *****, е направена публикация със заглавие „Отново енергийна афера в #Община Симитли!“. Спора е само относно това, че П. С. не автор на публикацията в неговия профил, ако някой служител, който има достъп до профила.

По делото не се спори, че цитираната по-горе публикация, е станала известна освен на

ищеца, но и на неограничен кръг лица, като в публикацията са изложени твърдения: „В амбициите на бъдещият енергиен картел в лицето на С. А. и неговият баща — кмета А., освен фотоволтаиците, които притежават чрез фирми на поставени лица, общински и държавни, които смятат да изградят и след това да присвоят в готов и работещ вид. Те имат амбицията да станат и собственици на незаконния МВЕЦ Баба Цвета, като използват Община Симитли и Общински Съвет, за да прекарат наново строителната документация на вече построените и квалифицирани като НЕЗАКОННИ от РДНСК и ненужни от Министерство на енергетиката съоръжения. Целта е отново чрез поставени лица да станат съсобственици в конкретния ВЕЦ. Освен това той е квалифициран като незаконен и спрял, като от РДНСК са отменили разрешение за строеж на напорен водопровод поради липса на отстъпено право на строеж за изграждане на съоръжение в речните корита. Заповедта е потвърдена от окончателно решение на Върховен Административен Съд“.

От разпита на свидетеля Вл. Хр., воден от ищеца, се установява, че е кум на ищеца, кръстил е и двете му деца, познавал достатъчно добре ищеца. Знае за много публикации през изминалата година – лятото, когато била предизборната кампания, не една. Имало една, в която било цитирано името на С. А., която гласяла за някаква енергийна мафия, за някакви ВЕЦ-ове, помни, че било цитирано неговото име и фамилия, и си задавал въпроса защо неговото име е там. Сочи свидетеля, че е чел статията към онзи момент, но имал спомен, че искал ищеца да присвоява, че негласно били негови ВЕЦ-ове, фотоволтаици, но така и не разбрал кои, какви и как, и по какъв начин ги е придобил ищеца. Сочи свидетеля, че под профилът, в който са публикувани, стояло името на П. С., който е родом от Симитли, от община Симитли, развива някакъв бизнес не само на територията на Симитли. Бил П. С. кандидат за общински съветник и в момента е такъв, като П. С. е известен в община Симитли и към настоящия момент е публична личност, а С. А. е народен представител. Сочи свидетеля, че са малко хората, които не познават С. А., като тази статия се отразила на С. А., същият до някаква степен променил държанието си, станал раздразнителен. Ежедневни разговори чисто приятелски били почти невъзможни да се водят и към онзи момент, в частност и към сегашния момент. Задавал си въпроси постоянно – откъде-накъде, защо. Свидетелят сочи, че не му е известно С. А. да притежава фотоволтаици, нито да е присвоил такива. Статията се отразила върху държанието на С. изцяло. И двамата пътували за работа по едно и също време, имали ежедневни разговори, които станали ежеседмични и до края на годината по-скоро ежеседмични – веднъж, два пъти в месеца, докато преди това се чували всеки ден /лигави разговори/. От един момент спрял А. да се шегува. Пошегува се свидетеля с А. за нещо и започва да рови така ли е или не е така, дири – „лов за вещици“. Нормален приятелски разговор в нормална и спокойна обстановка е почти невъзможен. Върви към някакво подобрение това негово държание, но още продължава. Статията давала отражение и към момента. Сочи свидетеля, че в разговорите по-скоро излъчвал болка и страдание. Пред свидетеля нито е коментирал, нито е отправял закани към лицето П. С..

Събрани са гласни доказателства и чрез разпита на свидетеля Г. Ив., воден от ищеца. Свидетелят познава ищеца от около 20 години, заедно станали футболни съдии през 2004

година и са в доста добри приятелски и колегиални отношения. Почти всеки ден се чували. Спомня си свидетеля, че през лятото на 2023 година разбрал за статия за С. А., публикувана във фейсбука на господин С.. Разбрал от доста хора, защото доста хора знаят, че е близък със С. А. и му звъняли да го питат дали наистина С. е от енергийната мафия или от някакъв картел, който господин С. е бил написал. Доста хора го питали за тази статия. След като го питали толкова много хора и свидетеля звъннал на С. да го попита за какво става въпрос, тъй като са близки. Той не искал да коментира. Бил доста ядосан и афектиран, чувствал се много зле и почти нищо не искал да каже на свидетеля. След това попитал съпругата му какво е станало и горе-долу разбрал, че са писали някакви неверни неща, които го очернят пред обществото и пред всички хора. След една - две седмици със С. коментирали по-дълго, защото бил изключително афектиран в началото, след това обяснявал, че се чувства доста зле, защото Симитли е малко градче и там всеки познава всеки. Казвал е на свидетеля, че като ходи в магазина е чувал зад гърба хората да говорят – „ето го тоя от енергийната мафия дойде“. Доста зле го бил приел като цяло ищеца. Известно време С., когато са го канили да излиза, той не искал да ходи в Благоевград, защото всички го сочат с пръст – „енергийния мафиот“ и не искал да излиза на публични места. Това състояние на С., след въпросната статия, продължило определено време, но е бил доста раздразнен, дори сега като се заговори за това нещо се чувства доста зле. Знае свидетеля, че въпросната статия е публикувана и във вестници, които се раздавали като агитационни материали пред всички врати на къщите на община Симитли. Разглеждал е вестника отгоре-отгоре, но го е виждал. Въпросната статия е пресъздадена във въпросния вестник, видял я, но тя има толкова неверни неща и толкова грозни, че дори нямал свидетеля желанието да я прочете. Видял, че я има във вестника, но я е чел, защото има много смешни и грозни неща написани. Свидетеля сочи, че е чел статията във Фейсбук, а във вестника я е видял, че е същата и я е прегледал отгоре-отгоре. Същата статия я видял и във Фейсбук и я прочел и във вестника, но като пишат много неверни неща за неговия приятел нямал желание да я чете пак и пак. Потвърждава свидетеля, че С. не се чувствал въобще добре и не бил в добро емоционално състояние, както и че е бил афектиран и ядосан. Соци свидетеля, че С. е народен представител и съдийски наблюдател в „А“ група.

Съдът, на основание чл. 176, ал. 1 ГПК, е задължил ответникът П. С. С., да се яви лично в откритото съдебно заседание, на което да даде отговор на следните въпроси: 1. Публикувал ли е в профила си във фейсбук на 03.08.2023 г. публикация със заглавие **„Отново енергийна афера в #Община Симитли!“?** 2. Той ли е автора на прикачената към констативен протокол с регистрационен № 7738, акт 16, том II, от 08.08.2023 г. по описа на нотариус Искра Кутева вписана под Хе 241 в Регистъра на Нотариалната камара, с район на действие Р С — Благоевград публикация със заглавие **„Отново енергийна афера в #Община Симитли!“?**, като е указал на ответника, че ако не се яви в откритото съдебно заседание да даде отговор на поставените въпроси, съдът може да приеме за доказани обстоятелствата, за изясняване на които страната не се е явила и е отказала да отговори без основателна причина или е дала уклончиви и неясни отговори, а именно обстоятелствата – че ответника е автор на процесната публикация.

В проведеното на 19.02.2024 г. открито съдебно заседание, ответникът въпреки че е редовно призван, не се явява, като процесуалния представител заяви, че ответника е бил пред съдебната зала, но поради проточване графика на съдебните заседания, времето напреднало и поради ангажменти ответника е напуснал сградата на съда. Относно тези твърдения за неявяването, съдът намира, съобразявайки и липсата на установяване на същите, че не са основателна причина за неявяването, по смисъла на чл. 176, ал. 3 ГПК, тъй като задължението на страната не може да се преодолее чрез даване приоритет от последната на друг ангажимент – в случая участие и в по-късно заседание на общински съвет – Симитли.

Ето защо, съдът намира, че следва да се приложи последицата, по аргумент от чл. 176, ал. 3 ГПК, а именно – че ответника е автор на процесната публикация.

При изложената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

При така наведеното в обстоятелствената част и петитум на иска, въведени са няколко предмета на делото - по първия иск, спорното материално право е правото на увредения да иска обезщетение за вредите- неимуществени, от причинителя на увреждането, която правна квалификация е чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, във връзка с чл. 52 от ЗЗД.

Предявеният иск е процесуално допустим, налице са активно и пасивно легитимирани страни, както и правен интерес от предявяването му – ищецът претендира заплащане на неправомерно причинените му имуществени вреди върху личния му автомобил вследствие на действията на служителите на ответното дружество при изпълнение на възложената им от същото работа.

По същество искът се явяват основателен. Съображенията за това са следните:

Чл. 45, ал. 1 от ЗЗД урежда т. нар. генерален деликт, установявайки обща забрана, изискваща да не се причиняват вреди другиму. Общият деликтен състав включва обективни /деяние, противоправност, вреда и причинна връзка/ и субективни /вина/ елементи.

Материалноправната разпоредба на чл. 45 от ЗЗД предвижда възможност за репарация на вреди, претърпени от конкретно лице. Правоимащ и кредитор по вземането за репарация на вреди следователно е този субект, чиито правнозначим интерес е накарънен. Следователно е необходимо на първо място ищецът по пътя на главното и пълно доказване да установи това свое качество.

Вредата по смисъла на чл. 45 от ЗЗД е всяка неблагоприятна последица за защитените от закона права и интереси на увредения, като тя може да засяга, както настоящото имущество на увредения, така и вероятното бъдещо увеличение на имуществото му. Съответно обезщетението за причинените от непозволеното увреждане вреди е вземане само на увредения. А това е лицето, чието лично или имуществено благо е засегнато от събитието, което по своя фактически състав е непозволено увреждане. Затова само по отношение на него възникват правните последици на този фактически състав. Само по отношение на него причинителят на вредите, респективно лицата, които отговарят пред пострадалия вместо него, стават длъжници.

Основният обективен елемент от фактическият състав на иска по чл. 45 от ЗЗД е извършване на противоправно деяние т. е. такова действие или бездействие, което обективно да води до накърняване на защитен от закона правен интерес, субективно право или правнозначима ценност от категорията на естествените права.

Всяко действие или бездействие, с което се нарушава публичнопозитивната забрана да не се вреди другиму, е противоправно, стига да липсват основания, които да оправдават настъпването на вредата. Отговорността за непозволено увреждане се носи не само при нарушение на конкретна правна норма, но и на общото правило да не се вреди другиму.

От събраните по делото доказателства се установява, че ответникът е извършил противоправни действия, изписвайки цитираните по-горе обидни думи и изрази към ищеца във фейсбук-публикация. Видно от съдържанието на публикацията, което не се оспорва от самия ответник, че всички изрази, които ищецът претендира, че са го обидили и са уронили неговия престиж, фигурират в статията. Безспорно е, че в процесната публикация на 03.08.2023 г. в 16,42 часа във фейсбук профила на ответника, на следния линк: *********, публикация със заглавие **„Отново енергийна афера в #Община Симитли!“**, се съдържат твърдения, че „В амбициите на бъдещият енергиен картел в лицето на С. А. и неговият баща — кмета А., освен фотоволтаиците, които притежават чрез фирми на поставени лица, общински и държавни, които смятат да изградят и след това да присвоят в готов и работещ вид. Те имат амбицията да станат и собственици на незаконния МВЕЦ Баба Цвета, като използват Община Симитли и Общински Съвет, за да прекарат наново строителната документация на вече построените и квалифицирани като НЕЗАКОННИ от РДНСК и ненужни от Министерство на енергетиката съоръжения. Целта е отново чрез поставени лица да станат съсобственици в конкретния ВЕЦ. Освен това той е квалифициран като незаконен и спрян, като от РДНСК са отменили разрешение за строеж на напорен водопровод поради липса на отстъпено право на строеж за изграждане на съоръжение в речните корита. Заповедта е потвърдена от окончателно решение на Върховен Административен Съд“.

По наведеният довод в исковата молба, че публикацията влияе негативно на ищеца, то за да е налице обида, то написаното следва да е унизително за честта или достойнството на ищеца (чл. 146, ал. 1 НК). Принципно унизителният характер на казаното следва да се преценява на основата на приетите в обществото морални норми за нормално човешко общуване, като без значение е обстоятелството дали казаното отговаря на действителността, дали направената от дееца оценка е основателна. Обидата може да се осъществи, както устно, така и писмено, като е необходимо обидните думи да се възприемат от пострадалия. Само по себе си, обаче, мнението, ако не е неприлично, непристойно отнасяне срещу някого, не осъществява престъпния състав на обидата. В този смисъл следва да бъде направено разграничението между отрицателното мнение, което по същество представлява критика на някого и обидата. За да е налице обида, следва да бъдат казани думи, обективно годни да накърнят достойнството на пострадалия, които според господстващия морал са неприлични, вулгарни и цинични. **Следователно обидата е лично унизяващо отнасяне**

към някого, а мнението представлява лично становище, с което се изразява позиция или оценка на личности и събития.

При обидата деецът дава своя негативна оценка за личността на пострадалия под формата на епитети, квалификации, сравнения и пр., които по своето съдържание засягат честта и достойнството на адресата на същата информация и се обективират с такава цел.

Ето защо при преценка основателността на предявения иск, касаещ твърдения за нанесена обида, на проверка за истинност подлежат фактическите твърдения. В случай че същите са неверни и позорят адресата, това може да послужи като основание за ангажиране отговорността на ответника. **Мненията и оценките от своя страна не подлежат на проверка за вярност, тъй като не представляват конкретни факти от обективната действителност, поради което те могат да ангажират отговорността на дееца, само ако представляват обида.** В този смисъл е и съдебната практика - решение № 85 от 23.03.2012 г. по гр. д. № 1486/2011 г., ГК, IV ГО, на ВКС; решение № 86 от 29. 012010 г. по гр. д. № 92/2009 г., ГК, II ГО; решение № 62 от 06.03.2012 г. по гр. д. № 1376/2011 г., ГК, IV ГО на ВКС.

Дори оценките и мненията обаче, следва да са изградени върху някаква подкрепяща ги достатъчна фактическа база. Липсата на достатъчно фактическо основание в подкрепа на оценъчните съждения означава злоупотреба със свободата на слово, което е виновно и противоправно поведение – така Pedersen and Baadsgaard v. Denmark [GC], no. 49017/99, § 76, ECHR 2004 XI; Jerusalem v. Austria, no. 26958/95, § 43, ECHR 2001-II и Решение № 369/2015 г. по гр. д. 2 098/2015 г. IV Г. О. на ВКС. Съдът е длъжен във всеки конкретен случай да подложи на изследване и преценка дали конкретно изказване с негативно спрямо засегнатото лице съдържание, освен оценка и мнение по обществен въпрос, не обективира и твърдение за конкретен злепоставящ факт. Само при наличие на твърдение за факт, което е невярно, следва да се прецени дали разгласяването му е противоправно и виновно, дали съставлява злоупотреба с право извън горепосочените нормативно установени предели.

В този смисъл, след внимателен прочит на публикацията и с оглед поводът, във връзка с който е написана – предстоящи местни избори, както и синтактичен разбор на същата, настоящият състав на съда приема за необоснован довода в исковата молба, че с написаното в статията ответникът е извършил деянието обида. Използваните изрази „В амбициите на бъдещият енергиен картел в лицето на С. А. и неговият баща — кмета А., освен фотоволтаиците, които притежават чрез фирми на поставени лица, общински и държавни, които смятат да изградят и след това да присвоят в готов и работещ вид. Те имат амбицията да станат и собственици на незаконния МВЕЦ Баба Цвета, като използват Община Симитли и Общински Съвет, за да прекарат наново строителната документация на вече построените и квалифицирани като НЕЗАКОННИ от РДНСК и ненужни от Министерство на енергетиката съоръжения. Целта е отново чрез поставени лица да станат съсобственици в конкретния ВЕЦ. Освен това той е квалифициран като незаконен и спрял, като от РДНСК са отменили

разрешение за строеж на напорен водопровод поради липса на отстъпено право на строеж за изграждане на съоръжение в речните корита. Заповедта е потвърдена от окончателно решение на Върховен Административен Съд“, е една политическа метафора, чрез която авторът – кандидат за общински съветник от конкурентна листа на бащата на ищеца, изразява мнение по политическа тема, давайки своята оценка и своята гледна точка по отношение проект, в който е участвала община Симитли. Съдът приема, че в никой от **процесните изрази не се съдържат неприлични, вулгарни или цинични думи - епитети, ругатни или такива, съдържащи унизителни съждения, поради което и в процесния случай не е налице обида.** В тази връзка следва да се отбележи, че свободата на словото е основно човешко право от фундаментално значение за съвременното демократично общество. ЕСПЧ е извеждал многократно, че свободата на словото е в „основите на демократичното общество и едно от базовите условия за неговия прогрес и реализацията на всеки отделен човек“ – делото *Lingens v. Austria*, ж. № 9815/82; РКС № 7/1996 г. Защитават се не само идеи, които са променливи, но и идеи, които „обиждат, шокират и притесняват“. Това са изискванията за плурализъм, толерантност и широкомислие, без които няма демократично общество – така делото *Handyside v. The United Kingdom*, ж. 5493/72 § 49. Съгласно правилото на чл. 10, ал. 2 от Конвенцията за защита правата на човека Ограничението на свободата на словото винаги трябва да преследва поне една от следните легитимни цели – интереса на националната и обществената сигурност, териториалната цялост, предотвратяването на безредици или престъпления, защита на здравето, на морала, на репутацията или правата на другите, предотвратяването на разкриване на секретна информация, гарантирането на авторитета и безпристрастността на правосъдието, като изброяването е изчерпателно.

Нещо повече, че следва да се държи сметка и за обстоятелството, че ищецът е народен представител, баща му е дълги години кмет на община Симитли, към момента на публикацията е бил кандидат-кмет, както и че процесната статия е свързана именно с изразяване на политическа позиция от кандидат за общински съветник в Община Симитли по отношение на други политици – С. Ап. и Ап. А.. Затова обществената и политическа дейност, извършавана от С. А. изисква по-голям праг на търпимост към критики. Статусът „публична личност“ се свързва със заеманата от лицето позиция, извършваните дейност, ролята им в обществения живот, влиянието му върху обществените събития. В § 7 от Резолюция 1165/1998 г. на СЕ е посочено, че лица, заемащи обществени длъжности и/или използващи публични средства, както и в по-широк смисъл всички, които играят определена роля в публичния живот, било то в политиката, икономиката, изкуството, социалната или образователната сфера, спорта или всяка друга сфера... „тези лица доброволно и преднамерено излагат себе си на общественото внимание и на вниманието на медиите.

По отношение довода в исковата малба, касаещи извършване на деликт чрез клеветническо твърдение, следва да се отбележи, че според настоящият съдебен състав, при правен анализ на процесната публикация съдът трябва да вземе за изходна точка

установеното в националното право престъпление „клевета“ (чл. 147 НК), което предвижда **кое поведение при изнасяне на фактически твърдения е неправомерно**. Съгласно систематичното тълкуване на двете алинеи на чл. 147 НК, „клевета“ е такова поведение на едно лице, при което се разгласяват на поне един човек, различен от наклеветеното лице, твърдения за това, че едно лице е извършило престъпление, или пък за факти, които по друг начин увреждат доброто име на това лице, и тези факти не са верни (не съответстват на обективната действителност, на това, което действително се е случило). Следователно чл. 45, ал. 1 ЗЗД, във връзка с чл. 147 НК **установява забрана за излагане на неистински твърдения за факти**.

От друга страна за разлика от наказателното право, за което е предвидено изчерпателно изброяване на всички видове престъпления и неуредените като престъпления правонарушения не са обект на наказателноправна регламентация (чл. 5, ал. 3 от Конституцията на Република България), гражданскоправната уредба на непозволеното увреждане (чл. 45, ал. 1 ЗЗД) въвежда задължение за обезщетение на вреди от всяко противоправно поведение. Противоправно поведение е увреждането на всяко защитено от правото благо. Такова благо е и защитата на доброто име, за която чл. 32, изр. 2 Конституцията на Република България изрично урежда, че поражда субективно право на защитата. Следователно на обезщетяване по реда на чл. 45 и сл. ЗЗД подлежат не само вредите от клевета, а и всяка друга форма на изразяване, която уврежда доброто име на едно лице.

Действително тази защита има своите граници, доколкото увреждането на доброто име става чрез употреба на слово или мнение, а свободното изразяване е правно благо, което само по себе си е предмет на конституционна (чл. 39, ал. 1 КРБ) и международноправна (чл. 10, пар. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, наричана още "Европейската конвенция" или "ЕКПЧ") защита. Следователно изводът на съда дали е налице противоправно поведение при употреба или разпространение на слово (текст) следва да се основава на преценка за баланса между посочените по-горе две основни права (на защита на доброто име и на свободното изразяване на мнение). В този смисъл се е произнесъл и Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) в константната си практика, обобщена в §§ 83 – 89 от решението си по делото *Couderc et Hachette Filipacchi Associiys c/у Франция* (жалба 40454/07).

Ето защо, за да установи дали е налице противоправно поведение или защитена от правото на свободно изразяване реч, съдът (доколкото неговата дейност може да представлява намеса от страна на държавата в свободното упражняване на последното право) следва да извърши преценка на две обстоятелства: 1) дали използваните от ответника П. С. изразни средства попадат в обхвата на правото на свободно изразяване на мнение (чл. 10, пар. 1 ЕКПЧ); 2) дали е оправдано използването им в случай, в който може да се засегне доброто име на друго лице (чл. 10, ал. 2 ЕКПЧ).

В тази връзка на първо място следва да се изясни обхватът на правото на свободно изразяване по въпроса какви изявления и относно какви обстоятелства въобще подлежат на

защита като „изразено мнение“. Съгласно практиката на Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) **изразяването на мнение винаги се състои от две части – излагане на твърдения за факти и оценъчно съждение, основано на тези факти** (вж. § 46 от решението по дело Lingens с/у Австрия, жалба № 9815/82; § 63 от решението по дело Oberschlick с/у Австрия, жалба № 11662/85, и § 76 от решението по дело Pedersen & Baadsgaard с/у Дания, жалба № 49017/99). В това отношение е прието, че оценъчните съждения сами по себе си не подлежат на проверка за вярност, тъй като такава не може да бъде проведена спрямо тях (вж. § 46 от решението по дело Lingens с/у Австрия, жалба № 9815/82, и § 41 от решението по дело Petrina с/у Румъния, жалба № 78060/01). Въпреки това тези съждения, които претендират, че представляват логично заключение, изградено върху определени факти, подлежат на проверка на основание на това дали фактите, върху които се основава изразеното ценностно съждение са установени или не, тъй като ако такава проверка не се направи ще се позволи да се правят прекомерно засягащи твърдения (така § 76 от решението по дело Pedersen & Baadsgaard с/у Дания, жалба № 49017/99, и § 43 от решението по дело Jerusalem с/у Австрия, жалба № 26958/95).

В контекста на изложеното следва да се отбележи още, че на проверка за истинност, както бе посочено по-горе, подлежат фактическите твърдения, само те могат да ангажират отговорността на автора **и само ако са неверни и позорят адресата. Оценките** (мненията) не подлежат на проверка за вярност, тъй като не представляват конкретни факти от обективната действителност. Те могат да ангажират отговорността на автора само ако представляват обида. Съдът, обаче е длъжен да установи извършени ли са посочените в исковата молба действия от автора, **съответно каква част от изнесеното съставлява твърдение за факт и каква – оценка**, съответно дали фактите са неверни и позорни и дали оценките са в рамките на свободата на словото по чл. 39, ал. 1 от КРБ. – така Решение № 85 от 23.03.2012 г. по гр. д. № 1486/2011 г. на ВКС, IV г. о.; делото Lingens v. Austria.

Следва да се има предвид и обстоятелството, че разпоредбата на чл. 10, т. 1 от КЗПЧОС не дава право да се разпространяват неверни факти, нито да се засяга достойнството на други лица, а осигурява свободната оценка на фактите и възможността тя да се отстоява. Рамките, до който се простира тази свобода, се определят от възможността да бъдат засегнати неоправдано честта и достойнството на гражданите.

Действително свободата на словото е основно човешко право от фундаментално значение за съвременното демократично общество. ЕСПЧ е извеждал многократно, че свободата на словото е в "основите на демократичното общество и едно от базовите условия за неговия прогрес и реализацията на всеки отделен човек" – делото Lingens v. Austria, ж. № 9815/82; РКС № 7/1996 г. Защитават се не само идеи, които са променливи, но и идеи, които "обиждат, шокират и притесняват". Това са изискванията за плурализъм, толерантност и ширококомислие, без които няма демократично общество – така делото Handyside v. The United Kingdom, ж. 5493/72 § 49. Съгласно правилото на чл. 10, ал. 2 от Конвенцията за защита правата на човека Ограничението на свободата на словото винаги трябва да преследва поне една от следните легитимни цели – интереса на националната и

обществената сигурност, териториалната цялост, предотвратяването на безредици или престъпления, защита на здравето, на морала, на репутацията или правата на другите, предотвратяването на разкриване на секретна информация, гарантирането на авторитета и безпристрастността на правосъдието, като изброяването е изчерпателно. Ако свободата на словото засяга репутация и добро име, тя може да бъде ограничена в определени рамки. Това ограничение се налага, за да се защитят третите лица, когато се разгласяват неверни и позорящи ги обстоятелства или се засягат тяхното достойнство и чест. Но тук е необходимо внимателно да се балансира между това ограничение и свободата на словото като ценност за демократичното общество.

В епохата на „интернет“, чрез който се осъществява достъп до уебсайтове, блогове, лични постове във фейсбук и другите социални мрежи, физическите лица много лесно могат да разпространяват информация, засягаща всяко друго лице. По този начин се увеличават и възможностите за нарушаване правата на личността чрез публикации в Интернет. Ето защо при такова нарушаване на права, когато са увредени интересите на физическо лице, може да се търси съдебна защита и обезщетение за неимуществени вреди.

В конкретния случай, настоящият състав на съда намира, че при смислов анализ и синтактичния разбор на използваните в статията изрази „В амбициите на бъдещият енергиен картел в лицето на С. А. и неговият баща — кмета А., освен фотоволтаиците, които притежават чрез фирми на поставени лица, общински и държавни, които смятат да изградят и след това да присвоят в готов и работещ вид. Те имат амбицията да станат и собственици на незаконния МВЕЦ Баба Цвета, като използват Община Симитли и Общински Съвет, за да прекарат наново строителната документация на вече построените и квалифицирани като НЕЗАКОННИ от РДНСК и ненужни от Министерство на енергетиката съоръжения. Целта е отново чрез поставени лица да станат съсобственици в конкретния ВЕЦ. Освен това той е квалифициран като незаконен и спрян, като от РДНСК са отменили разрешение за строеж на напорен водопровод поради липса на отстъпено право на строеж за изграждане на съоръжение в речните корита. Заповедта е потвърдена от окончателно решение на Върховен Административен Съд“, в контекста на цялото съдържание на статията, недвусмислено се съдържа твърдение и се създава у непредубедения читател информация, че С. А. и неговия баща – кмет на община Симитли, злоупотребяват със служебно положение за да набавят имотна облага – което е състав на престъпление, че извършват корупционни действия, за да набавят имотна облага – което също е състав на престъпление, което обаче, според оценката на автора, не би се случило, ако бъде приложен точно закона, ако не управляват община Симитли. По своята правна същност изразите представляват клеветническо твърдение, тъй като в българското общество думите политик-бизнесмен е изпълнена с отрицателна конотация, увреждаща и петняща доброто име на едно лице в обществото. Това произтича от обстоятелството, че когато политик придобие търговски дружества или имоти, то това не всеки път е следствие на лични способности и възможности, а следствие на възможностите, предоставени от политиката, които определено може да не са съобразени със закона. Аргумент в тази насока е и

обстоятелството, че политиците, или лицата заемащи публични длъжности, трябва да установяват произхода на средствата, с които реализират придобиване на имоти или развитие на бизнес модел. Ето защо подобно твърдение, за такъв позорящ факт, уронва доброто име на човек в обществото и рефлектира отрицателно върху обществената оценка за неговата личност.

В правната норма, уредена в чл. 39, ал. 1 КРБ, е регламентирано основното право на гражданите на свободно мнение и неговото разпространение чрез слово - писмено или устно, като конституционният законодател е ограничил упражняването на това конституционно право, като то не може да се използва за накърняване на правата и доброто име на друго. А достойнството и честта на личността са основни неотменими и неограничаеми лични субективни права на всеки един човек – арг. чл. 32, ал. 1, изр. 2 КРБ, във вр. с чл. 57, ал. 3 КРБ, поради което, когато те се накърняват при упражняването на правото на изразяване на мнение, това поведение осъществява признаците на гражданския деликт, доколкото вината в гражданското право се приема като мярка за дължимо поведение, при която следва да се положи дължимата грижа, за да не настъпят вреди за друго, поради което и в конкретния случай уредената в чл. 45, ал. 2 ЗЗД презумпция за вина не е оборена.

Разпоредбата на чл. 10, т. 1 КЗПЧОС прокламира свободата на изразяването на мнения, включително разпространяването на информация и идеи без намеса на държавните власти. Нормата обаче не дава право да се разпространяват неверни факти, нито да се засяга достойнството на други лица, а осигурява свободната оценка на фактите и възможността тя да се отстоява. Следователно, материалноправните предели, до които се простира тази свобода, се определят от възможността да бъдат засегнати неоправдано честта и достойнството на гражданите. Те не могат да използват правото за свободно разпространение на информация, за да нанасят обиди и да клеветят. Когато при упражняването на това право се накърнява достойнството или честта на друго, лицето, което е изрекъл клеветническо твърдение, отговаря за причинените вреди.

Съгласно константната съдебна практика - Решение № 558 от 12.08.2009 г. на ВКС по гр. д. № 196/2008 г., IV ГО ВКС - авторът на публикация е отговорен за непозволено увреждане и в случаите, когато изнасяната информация е вярна (според добросъвестните усилия на автора на публикацията да я провери), но не е посочен източникът ѝ, в случай, че с тази информация се прави опозоряващо трето лице внушение. В настоящия случай обаче се касае за изнасяне на твърдения, които от събраните доказателства, не се установи да са верни.

Ето защо съда намира, че използваните в статията-публикация изрази „В амбициите на бъдещият енергиен картел в лицето на С. А. и неговият баща — кмета А., освен фотоволтаиците, които притежават чрез фирми на поставени лица, общински и държавни, които смятат да изградят и след това да присвоят в готов и работещ вид. Те имат амбицията да станат и собственици на незаконния МВЕЦ Баба Цвета, като използват Община Симитли и Общински Съвет, за да прекарат наново строителната документация на вече построените и квалифицирани като НЕЗАКОННИ от РДНСК и ненужни от Министерство на енергетиката

съоръжения. Целта е отново чрез поставени лица да станат съсобственици в конкретния ВЕЦ. Освен това той е квалифициран като незаконен и спрян, като от РДНСК са отменили разрешение за строеж на напорен водопровод поради липса на отстъпено право на строеж за изграждане на съоръжение в речните корита. Заповедта е потвърдена от окончателно решение на Върховен Административен Съд“, са не само противоположни, тъй като са отправени в противоречие с нормите на чл. 45, ал. 1 ЗЗД и чл. 39-41 от Конституцията на Република България, както и чл. 10 от Конвенцията за защита на правата на човека, но те са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилите неимуществени вреди – преживените от ищеца негативни емоции, психичен дискомфорт и стрес, които обстоятелства се установяват от показанията на изслушаните по делото свидетели. Показанията на свидетелите съдът намира за последователни и непосредство възприети, поради което намира за обективни и кредитира с доверие.

Предвид това, че се доказва извършения деликт, следва да се определи размера на обезщетението, който да е съобразен с действително претърпените неимуществени вреди. Съгласно чл. 52 ЗЗД съдът определя обезщетението за неимуществени вреди. Съобразно Тълкувателно постановление № 4/23.12.1968 г. по гр. д. № 2/1968 г. на Пленума на ВС при определяне на обезщетението за нанесени неимуществени вреди по справедливост съдът трябва да вземе предвид характера на увреждането, начина на извършването му, влошаването на здравето на пострадалия (ако е имало такова), причинените морални страдания, осакатявания и загрозявания.

От представените по делото доказателства се установи безспорно, че деликтът е извършен чрез публикация във фейсбук-профил на ответника, който е достъпен до неограничен брой читатели, бил е препечатан и в печатно издание и е стигнал до по-голям кръг лица. Клеветническите твърдения са достигнали най-малко избирателите на ищеца, гласували му доверие като народен представител да ги представлява.

Безспорно е, че нанасянето на клевета чрез разпространяването ѝ чрез интернет публикация води до по-сериозни и тежки неимуществени вреди за увреденото лице, тъй като същата достига до неограничен брой лица и става обществено достояние. От друга страна, към датата на извършване на деликта и към настоящия момент, ищецът е депутат в Народното събрание и като обществена личност и като политик, съгласно константната и безпротиворечива практика на ЕСПЧ следва да има по-висок праг на чувствителност към подобни изявления от страна на трети лица. Все пак, следва да се отбележи, че доводите на ответника, че се касае единствено за лична оценка, мнение на друг политик, без да са правени обидни квалификации, са неоснователни. Доколкото към датата на деликта ищецът е народен представител, респективно публична личност, от същия се очаква да има по-голяма толерантност към общественото мнение за себе си, в това число и към изказаното към него чуждо мнение. Настоящият съдебен състав обаче не приема, че право на който и да е автор, независимо дали журналист или политик, или лице, упражняващо друга професия, е да излага личното си мнение или оценка за друго, твърдейки клеветнически твърдения, които лично не е проверил и не е цитирал източника на информация. Касае се за два вида

права: правото на зачитане на лично достойнство, чест и добро име и правото на свободно изразяване на мнение, свобода на словото. Тези два вида права следва да бъдат в равновесно положение, а не да се дава превес на едните за сметка на другите.

Съобразявайки данните по делото, съдът установи, че ищецът е търпял вреди за кратък период, съгласно гласните доказателства събрани по делото. Не се установява тези вреди да са били търпени за по-дълъг период, което е в тежест на доказване на ищеца. Соченият период не е значителен, лицето не е претърпяло вреди, които да са причинили здравословни и други по-тежки неимуществени вреди, поради което съдът приема, че с оглед характера на противоправното поведение на ответника, статута на ищеца и на ответника в обществото, вида на понесените морални страдания, причинени от деликта, справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди се явява такъв от 500 лв.. При определяне размера на обезщетението съда отчита, освен обстоятелството, че периодът на преживените неприятни усещания е бил кратък, и обстоятелството, че ответникът е също политик, конкурент на бащата на ищеца в общински съвет на община Симитли, който, макар и в нарушение на чл. 39, ал. 1 КРБ, да е упражнил правото си на свободно мнение и неговото разпространение чрез слово – в случая писмено, то същият с процесната статия е изразил личната си позиция, като по делото не се установява от процесната публикация да са произтекли по-тежки последици от констатираните по горе. Следователно, вземайки предвид всички обективни обстоятелства по делото, съдът намира, че справедливото обезщетение за претърпените неимуществени вреди от процесния деликт, изразяващ се в клеветническо твърдение, възлиза на 500, 00 лв., като отчете и обстоятелството, че с факта на самото осъждане на ответника се постига моралната част от обезщетението, доколкото в настоящата хипотеза обезщетението е заместващо, а не компенсаторно. До този размер следва да бъде уважен предявеният осъдителен иск, като за разликата над този размер следва да бъде отхвърлен.

На основание чл. 84, ал. 3 ЗЗД се дължи законна лихва върху главницата от 500 лв. от датата на извършване на непозволеното увреждане до окончателното погасяване на задължението, тоест от 03.08.2023 година до окончателното плащане на задължението.

При този изход на делото съобразно чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да заплати направените в делото разноски за адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от иска. Ищецът е направил разноски в общ размер от 996 лв., видно от представения списък по чл. 80 от ГПК и ангажираните доказателства за извършени разноски, в това число за държавна такса сума от 196 лв. и за адвокатски хонорар – сума в размер на 800 лв. Така, съразмерно на уважената част от исковата претенция, на ищеца му се следва сумата от 81.63 лв. за адвокат, и сумата от 20 лв. за държавна такса.

Ответникът също има право на разноски, съразмерно на отхвърлената част от иска. Същият е направил такива за адвокатски хонорар в размер на 2400 лв., съгласно представеното пълномощно. Ищецът е направил възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, поради което съобразявайки, характера на производството по делото, неговата фактическа и правна сложност, съдът счита, че възнаграждението, заплатено от

ответника в действителност е прекомерно и следва да се намали до 800 лв.. Така, съразмерно на отхвърлената част от исковата претенция, на ответника му се следва сумата от 718.37 лв.

При гореизложеното и на основание чл. 235 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА П. С. С., да заплати на С. А. А., ЕГН *****, сумата от 500.00 лв. (петстотин лева), представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от публикация на 03.08.2023 г. в 16,42 часа във фейсбук профила на ответника:*****, със заглавие „**Отново енергийна афера в #Община Симитли!**“, които неимуществени вреди се изразяват в претърпени от мен душевни болки и страдания, стрес, притеснение, накърняване на моите лични права и законни интереси, чест, достойнство, добро име и обществен имидж, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 03.08.2023 г. до окончателното плащане, като ОТХВЪРЛЯ иска над уважения размер от 500 лв. и до пълния такъв от 4900 лв., като неоснователен.

ОСЪЖДА П. С. С., да заплати на С. А. А., ЕГН *****, сумата в размер на 20.00 лв. (двадесет лева), представляваща разноски за държавна такса по иска, като отхвърля искането над уважения размер до пълния такъв от 196 лв., като неоснователно.

ОСЪЖДА П. С. С., да заплати на С. А. А., ЕГН *****, сумата в размер на 81.63 лв. (осемдесет и един лева и 63 ст.), представляваща разноски за възнаграждение за адвокат, като отхвърля искането над уважения размер до пълния такъв от 800 лв., като неоснователно.

ОСЪЖДА С. А. А., ЕГН ***** да заплати на П. С. С., сумата в размер на 718.37 лв. (седемстотин и тринадесет лева и 37 ст.), представляваща разноски за възнаграждение за адвокат съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред ОС – Благоевград в двуседмичен срок от съобщаването на страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____